ទុត្ថា **"នេះគឺជារឿងរ៉ាវអំពីស្ត្រី២នាក់ដែលកាលពីក្មេង ជីវិតរបស់ពួកគាត់ត្រូវគេបំផ្លាញ "** **ទុត្ថា** ខ្ញុំកំពុងស្ថិតនៅឯវាលស្រែ។ ខ្ញុំបានឃើញស្ត្រីម្នាក់ ។ គាត់មានអាយុ ៤៣ឆ្នាំ ។ គាត់តែងតែនឹកនាដល់ឪពុករបស់គាត់ខ្លាំងណាស់។ សូមអញ្ជើញស្តាប់រឿងរ៉ាវរបស់ស៊ីណា។ **ស៊ីណា** នេះគឺជាឆ្នាំ ១៩៧៦។ ខ្ញុំមានអាយុ ១០ឆ្នាំ។ គេយកឪពុកខ្ញុំទៅមន្ទីរពេទ្យ។ ពុករបស់ខ្ញុំ គាត់មានសក់រួញយ៉ាងស្រស់សង្ហា។ ពុកដ៏រឹងមាំរបស់ខ្ញុំ គាត់មានសំបុរសណ្តែកបាយ។ ពុកមានជំងឺហើម....មនុស្សយើងតែងតែហើមអញ្ចឹង នៅពេលដែលគ្មានអីហូប។ នេះគេហៅថា ជំងឺដែលបណ្តាលមកពីភាពអត់ឃ្លាន។ ខ្លួនពុកហើមស្រក១។ ពុកស្រែអោយគេជួយ......ជួយផង......ជួយផង....! ខ្ញុំឈឺពោះខ្លាំងណាស់។	**ឱ..ព្រះជាម្ចាស់ហើយ...** **ហេតុអ្វីបានជាប្រទេសកម្ពុជាទៅវិញ...?**

ពេទ្យក្មេងម្នាក់ចេញមក ហើយស្រែកអោយពុក	**(សំលេងភ្លេងខ្លាំងចាប់ផ្តើម និងលេងតិចៗ ពេលសុវណ្ណាកំពុងនិយាយ)**
សុវណ្ណា **"ថ្លង់ណាស់! យើងដេកមិនលក់ទេ!"** **ស៊ីណា** ម៉ែសំពះអង្វរពេទ្យនោះ **"មិត្តបង.....សូមជួយប្តីខ្ញុំផង .....គាត់ឈឺពោះខ្លាំងណាស់។ "** ពេទ្យនោះលូកដៃចូលក្នុងហោប៉ៅ យកថ្នាំពណ៌ខ្មៅៗ មួយក្តាប់ ហើយក៏ដើរចេញទៅ។ ម៉ែអោយថ្នាំទៅពុក ប៉ុន្តែថ្នាំនោះមិនបានជួយអោយពុកបាត់ឈឺពោះនោះទេ។ ពុកថ្ងូរឈឺ។ ពេទ្យនោះចេញមកម្តងទៀត ហើយស្រែកអោយពុក	
សុវណ្ណា **"ហើយម៉េចក៏ស្រែកអីខ្លាំងម៉េះ?! ចង់ងាប់អ្វេះ?!"** **ស៊ីណា** ពុកស្រែកឈឺ។ ភ្នែកពុកឡើងលៀន។ ម៉ែអង្វរពេទ្យ **"មិត្តបងអើយ.....សូមជួយប្តីខ្ញុំផង.... គាត់កាន់តែឈឺខ្លាំងឡើងៗហើយ...."**	**(សំលេងភ្លេងខ្លាំង លេងពេលសុវណ្ណានិយាយ)**

ពេទ្យនោះក៏ដើរសំដៅមកពុកដោយមានកាន់ថ្នាំមួយស៊ីរ៉ាំងធំ ហើយចាក់ថ្នាំចូលទៅក្នុងសាច់ពុក។ ពុកបាត់មាត់ឈឹង ហើយនៅស្ងៀម។ ម៉ែ ត្រកង និងឱបពុក។ ពេទ្យបញ្ចាំងពិលដាក់មុខម៉ែ......... **សុវណ្ណា** **" នែ៎! ហើយមិត្តឯងធ្វើអីហ្នឹង?មិនឃើញប្តីមិត្តឯងស្លាប់ហើយទេ អ្ហែ៎?ចង់នៅឱបខ្មោចដល់អង្កាល់ទៀត? "** **ស៊ីណា** ម៉ែអត់យំទេ។ ម៉ែគ្មាននិយាយស្តីអីទាំងអស់។ ខ្ញុំមានអាយុ ១០ឆ្នាំ។ ចាប់ពីថ្ងៃនោះមក ក្នុងខ្លួនខ្ញុំលែងមានអ្វីទាំងអស់។ **ទុក្ខា (និពន្ធកំណាព្យដោយលោក សំអ៊ូ អឿ "ទំនួញភរិយា ")** បងអើយ អើយបង ! បងស្លាប់ចោលអូន ជីវិតបងសូន្យ	**(សំលេងភ្លេងខ្លាំង លេងពេលសុវណ្ណានិយាយ)**

ចោលអូនឯកឯង កណ្ដាលលំហលោកា ពីពេលនេះទៅ ។ **(អ្នកសំដែងទាំងបួនបន្ទរ)** ធ្លាប់រួមធ្លាប់រស់ ចិត្តបងតែងស្មោះ ស្ម័គ្រលើអូនពៅ ពេលនេះបងស្មៀម ពៅទុក្ខខ្លោចផ្សា ។ អូនខមាលាទោស អ្វីអូនធ្វើខុស អូនកប់បងហើយ អូនលារៀមរ៉ា ជួបសុគតិភព ។ **ទុត្តា** ខ្ញុំឃើញស្ត្រីម្នាក់ទៀត។ នាងក្រាបពីក្រោយបាវស្រូវ។ អ្នកស្រីសម្ផស្សមានអាយុ ៤៨ឆ្នាំ។ គាត់រស់ដោយស្ពាយនូវភាពអាម៉ាស់ជាប់នឹងខ្លួន ។ **ទុត្តា** **អ្នកស្រីសម្ផស្ស ហេតុអីបានជាអ្នកពួននៅពីក្រោយ** **បាវស្រូវនេះទៅវិញ ?** **សុវណ្ណា :** ខ្ញុំពួនពីព្រោះខ្ញុំខ្មាសគេ ។	

សុខលី : តើអ្នកបានស្តាប់រឿងរបស់ស៊ីណាដែររឺទេ? **សុវណ្ណា :** ខ្ញុំបានលឺអស់ហើយ.... **វុត្ថា** អ្នកស្រីសម្ហស្សបើអ្នកបានជួបក្មេងស្រីដែលអង្គុយក្បែរឪពុករបស់នាងដែលស្លាប់ជាមួយនឹងម្តាយដែលស្ងប់ស្ងាត់របស់នាង តើអ្នកនឹងធ្វើដូចម្តេច ? **សុវណ្ណា :** ខ្ញុំនឹងដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយទាញទ្វារបិទតិចៗ ។ **វុត្ថា :** ស៊ីណា...បើអ្នកបានជួបពេទ្យដែលស្រែកដាក់ម៉ែអ្នកកាលពីមុន តើអ្នកនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅ? **ស៊ីណា :** ខ្ញុំនឹងរត់ចេញអោយឆ្ងាយ ។ ខ្ញុំនឹងនៅស្ងៀមស្ងាត់ដូចម៉ែខ្ញុំអញ្ចឹង ។ **វុត្ថា :** ស៊ីណា...មើលនេះនែ៎...គាត់នេះគឺជាអ្នកគ្រូពេទ្យ ។	

តើអ្នកនៅចាំគាត់ដែរទេ ? ខ្ញុំគិតថា គាត់ក៏ចង់និយាយរឿងគាត់ប្រាប់យើងដែរ ។ **សុវណ្ណា** នេះគឺជាឆ្នាំ ១៩៧៦។ ខ្ញុំមានអាយុ ១៥ឆ្នាំ។ ពេលនោះមានក្មេងស្រីជាច្រើននាក់បានមកធ្វើជាគ្រូពេទ្យដើម្បីជួយដល់បដិវត្តន៍។ ខ្ញុំសប្បាយចិត្តខ្លាំងណាស់ពីព្រោះនេះគឺជាសុបិន្តរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំជាអ្នកមើលថែអ្នកជំងឺ ។ខ្ញុំបានក្លាយជាគ្រូពេទ្យនៅអាយុ ១៥ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំខំធ្វើការណាស់។ ខ្ញុំមានមោទនភាពមែនទែន ។ គេថែមទាំងអនុញ្ញាតិអោយខ្ញុំចាក់ថ្នាំអោយអ្នកជំងឺទៀត ។ ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមកខ្ញុំមើលឃើញថា ខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់ ។ មន្ទីរពេទ្យនោះមិនបានធ្វើការទៅតាមអ្វីដែលមន្ទីរពេទ្យគួរធ្វើនោះទេ។ពួកយើងធ្វើការនៅទីនោះ គឺដើម្បីតែបើកភ្នែកមើលមនុស្សស្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកយើងគ្មានអ្វីអោយអ្នកជំងឺទាល់តែសោះ ។ ថ្នាំសង្កូវអ្វីក៏គ្មាន។ មានតែថ្នាំដែលមានរាងដូចអាចម៍ទន្សាយតែប៉ុណ្ណោះ។ វាគ្មានជួយអ្វីបាននោះទេ។ ទាំងអស់នេះសុទ្ធតែជាកំហុស។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ហើយខឹងសម្បារ។ ខ្ញុំខឹងខ្លាំងណាស់។ ខ្ញុំចង់វាយគ្រែ ខ្ញុំចង់វាយអ្វីៗគ្រប់	

យ៉ាងទាំងអស់។ ខ្ញុំស្អប់ខ្មែរក្រហម។ខ្ញុំស្អប់អ្នកជំងឺ ដែលស្លាប់ម្នាក់ហើយម្នាក់ទៀត។ ខ្ញុំចង់រត់គេចតែវា មិនអាចទៅរួច។ ខ្ញុំបានធ្លាក់ក្នុងអន្ទាក់នៃស្ថានភាពដ៏ អាក្រក់នេះ។ ថ្ងៃមួយ ខ្ញុំធ្វើអោយសុីរាំងមួយធ្លាក់ដោយអចេតនា ។ នោះគឺជាកំហុសមួយដ៏ធំ ។ប្រធានពេទ្យចោទខ្ញុំថាជា ជនក្បត់ ហើយគាត់ព្រមានថា បើខ្ញុំធ្វើអោយធ្លាក់ សុីរាំងម្តងទៀត គេនឹងយកខ្ញុំទៅរៀនសូត្រ ។ តាំងពីថ្ងៃនោះមក ខ្ញុំចាំតែស្តាប់បញ្ជាគេរហូត ។ ខ្ញុំក្លាយខ្លួនជាមនុស្សយន្តអញ្ចឹង — ក្នុងដៃ មានថ្នាំ អាចម៍ទន្សាយនិងសុីរាំង ។ ទីបំផុតពួកយើងត្រូវបានរំដោះ។ ខ្ញុំបានត្រលប់ទៅ ស្រុកកំណើតវិញ។ បន្តិចក្រោយមកខ្ញុំក៏រៀបការ ។ ខ្ញុំ មិនបានក្លាយខ្លួនទៅជាពេទ្យស្រីម្នាក់ដូចការដែលខ្ញុំប៉ង ស្រម៉ៃពីក្មេងនោះទេ។ ប្តីខ្ញុំជាមនុស្សស្ងប់ស្ងាត់ម្នាក់ ហើយពួកយើងមានកូនដែលប្រកបដោយគន្លងធម៌ល្អ យើងរស់នៅយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ ។ **វុត្ថា :** អ្នកស្រីសម្ទស្ស....អ្នកអាចនិយាយទៅកាន់សុីណាបាន ទេថា អ្នកសោកស្តាយណាស់ដែលមិនបានជួយឪពុក គាត់ ?	**ចាញ់បោក....ចាញ់បញ្ឆេត...(វុត្ថានិយាយ)**

សុវណ្ណា ៈ ខ្ញុំអាចធ្វើអីបានទៅយើងគ្មានអីផ្តល់អោយពួកគាត់ទេ។ អង្ករមួយកំប៉ុងសំរាប់គ្នា២០នាក់.....អញ្ចឹងហើយបានជាពួកគេស្លាប់ ។ បើទោះបីជាមានថ្នាំ ក៏មិនអាចជួយជីវិតពួកគេបានដែរ។ ខ្ញុំអាចធ្វើអីបានទៅ......ខ្ញុំដូចជាសត្វក្នុងទ្រុងអញ្ចឹង ។ **ទុត្ថា ៈ** អ្នកគួរតែនិយាយប្រាប់ស៊ីណាថាអ្នកសូមទោសគាត់ទៅ **សុវណ្ណា ៈ** អោយខ្ញុំសូមទោសផងដោយសារកាលណោះពួកយើងគ្មានថ្នាំហើយខ្ញុំគ្មានសិទ្ធធ្វើអ្វីទាំងអស់ ។ **ទុត្ថា ៈ** ស៊ីណា......!តើអ្នកទទួលយកការសូមទោសនេះដែរឬអត់? **ស៊ីណា ៈ** ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំគួរតែអត់ទោសអោយអ្នកឯងដែរ។ ប៉ុន្តែអ្នកបានសម្លាប់ឳពុកខ្ញុំ និងស្រែកគំហកអោយម្តាយខ្ញុំ។ ខ្ញុំពិបាកសម្រេចចិត្តណាស់...ខ្ញុំមិនដឹងត្រូវដោះស្រាយជាមួយស្ថានភាពនេះ យ៉ាងម៉េចទេ។ ខ្ញុំមិនដឹងនិយាយយ៉ាងម៉េចនោះទេ ។	**ចាកចេញពីរង្វាស់នៃពេលវេលាសំដៅទៅរករង្វង់នៃសេចក្តីស្រលាញ់។**

សុវណ្ណា ៖ បេះដូងខ្ញុំខុសប្លែកពីធម្មតា។ បេះដូងខ្ញុំស្រាប់តែគាំង។ ក្នុងមួយជីវិតខ្ញុំនេះ ខ្ញុំខ្មាសខ្លួនឯងណាស់ ហើយខ្ញុំក៏មិនដែលភ្លេចដែរ ។ នេះគឺជាលើកទីមួយហើយដែលខ្ញុំនិយាយអំពីដំណើររឿងខ្ញុំ ។ អរគុណណាស់ ។ អ្នកបានទម្លាយរឿងដែលខ្ញុំលាក់ក្នុងចិត្តកន្លងមក ។ ខ្ញុំមានសង្ឃឹម....គឺក្តីសង្ឃឹមតិចតួច ដែលគេនឹងអត់ទោសអោយខ្ញុំ ។	**សំលេងបេះដូង**
ស៊ីណា ៖ ខ្ញុំព្យាយាមអភ័យទោស ។ ខ្ញុំចង់អភ័យទោសណាស់ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវបំភ្លេចនូវអ្វីដែលបានកើតឡើងនោះទេ ។ បើយើងបំភ្លេច គឺហាក់ដូចជាយើងបាត់បង់ឪពុកម្តាយ កូន បងប្អូន មីងមា ដោយទទេៗអញ្ចឹង ។	**ចាកចេញពីរង្វាស់នៃពេលវេលាសំដៅទៅរករង្វង់នៃសេចក្តីស្រលាញ់។** **សំលេងបេះដូង** **ភ្លេង ទន្ទេឈាម**